אבא לא הבין

כתבה סוזן ליורנס.
צייר דניס קוקס

אבא לא הבין את יוני שעמד, עם אפו תקוע בשמשה של חנות חיות מחמד, והודיע "זהו זה! זו חית מחמד שאני רוצה!"
"אבל זה כלב" אמר אבא "הוא דורש עבודה רבה. צריך לטייל אתו, לרחוץ אותו, לנקות אחריו. מדוע דווקא כלב? אולי תחפש חיה שקל יותר לטפל בה?"
יוני הסתובב והביט על אבא "יש לי סיבה משלי" אמר "אני רוצה כלב." "הממ" אמר אבא "בוא ונכנס לראות איזה חיות מחמד יש להם עוד. אולי נראה משהו שתעדיף."

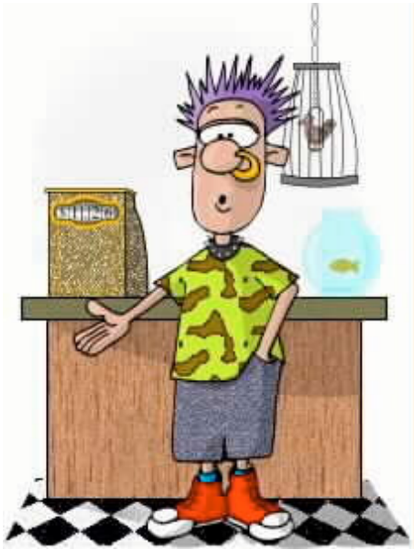

יוני נשם עמוקות. אבא לא מבין. מדוע כל כך קשה להבין שרוצים כלב?
כשפתחו את דלת החנות צלצל פעמון קטן.
"איך אוכל לעזור?" שאל מוכר צעיר. היו לו שערות סגולות וטבעת באף ונראה כאילו הוא לובש קולר של כלב.
אבא נבהל קצת ועשה צעד אחורה "אא.. כן" אמר בסוף "אנו רוצים לראות חיות.."
"וודאי" אמר המוכר "יש לנו הכל, נחשים, צבים, לטאות, חתולים, כלבים.."

"תודה" אמר אבא "אנו קודם נסתכל."
המוכר נעלם בחלק אחר של החנות.
"על מה נסתכל קודם?" שאל אבא.
"כלבים" אמר יוני.

אבא קמט את מצחו "אולי אקוריום עם כמה דגים?" שאל ובלי לחכות ליוני התקדם בכוון המכלים הגדולים שבצד החנות.

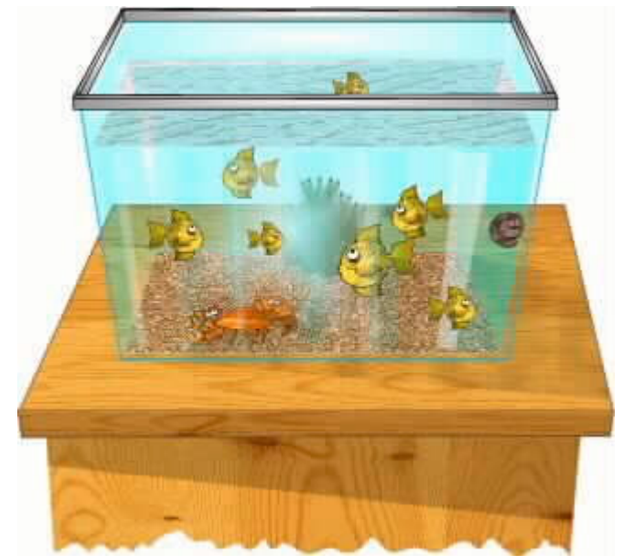

יוני עוד עמד והביט על הגור שבחלון הראווה. ואז הצטרף לאבא ליד האקוריום. אבא בוודאי יבין עוד מעט שדגים לא מעניינים בכלל.
אבא הצביע, "ראה" אמר "כאן יושבים סרטנים קטנים וגם דגים שקופים לגמרי. אפשר לראות דרכם! יהיו לך שעות הנאה רק להסתכל עליהם!"
יוני גלגל את עיניו. "אבא" אמר "דגים הם חיות מחמד לגברות זקנות או לאנשים חולים. לא לילדים. ילדים רוצים משהו לשחק אתו לא רק להסתכל."

אבא זז מהמכל "טוב" אמר ועבר למכלים קטנים יותר, פתוחים למעלה וללא מים.
"הנה" אמר "צבים. תוכל ליהנות מצב כזה."
יוני שילב את ידיו על חזה
"ככה?" שאל "איך?"
"צבים רצים" אמר אבא "נוכל לקנות זוג צבים ולארגן תחרות ריצה."

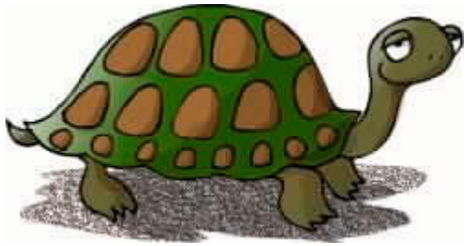

"זה הרעיון הטיפשי ביותר ששמעתי אי-פעם" חשב יוני, אך לא אמר זאת.
"אינך זוכר את הסיפור שקראנו ביחד, אבא? זה על הצב והארנבת? הצב לא אוהב לרוץ במיוחד. נכון, הוא ניצח, אבל זה לקח עידנים!"
אבא גירד את ראשו. הוא לא נראה מאושר. "בוא ונביט על ציפורים".
אזור הציפורים היה הרעשני ביותר בחנות.
"קוווהה!" צעק תוכי ירוק מכלוב שבפינה "הי, אל תגע! אל תגע!" הוא קרקר.

אבא צחק "וואו! אל תגיד שציפור כזו לא משעשעת!" יוני נענע בראשו "אמא לא תיתן לנו להיכנס הביתה עם חיה רעשנית כזו" אמר. חיוכו של אבא נעלם פתאום "אא, אמא" אמר "אתה צודק." לא רחוק עמד שם כלוב שנראה ריק "מה זה?" השתומם אבא "אתה רואה משהו?"

הם ניגשו קרוב יותר "כן" אמר יוני "על התחתית. ציפור אפורה כזו." עכשיו גם אבא ראה אותה.
"נראית כמו יונה" אמר אבא "אבל יש לה קוקו לבן בין הכנפיים. עוד לא ראיתי יונה כזו אף פעם."
יוני הביט על הציפור הרבה זמן. "זו חית מחמד שאני רוצה" אמר בסוף.
אבא הופתע מאוד.
"באמת?" אמר "היא מוצאת חן בעיניך?"
"כן" אמר יוני "היא בדיוק מה שאני צריך. אוכל ללמד אותה תעלולים והיא יכולה לשבת לי על הכתף כשאני מכין שעורי בית. אוכל לאלף אותה לעשות אלף דברים."

נראה שלאבא הוקל. "בוא, נחפש את המוכר."
הם חיפשו את הצעיר עם שערות סגולות. בסוף מצאו אותו. הוא הוציא את הציפור מהכלוב הגדול ושם אותה בכלוב קטן שאפשר לשאת אותו

ביד. ואז נתן להם שקית עם גרעינים והציע גם קצת חצץ כדי לשים בכלוב, לניקיון.
"ציפור יפה" אמר ליוני "איך תקרא לה?"
יוני הביט על הציפור עם הקוקו של נוצות לבנות על גבה. "קוקי" אמר.
"קוקי?" שאל המוכר "אתה בטוח? זה נשמע יותר כמו שם של כלב."
"אני יודע" אמר יוני "אבל.. את השם בחרתי כבר לפני חודשים."
אבא הפסיק לרגע לכתוב את ההמחאה ואז אמר "אני לא מבין, יוני. אתה בטוח שאתה רוצה את הציפור או.."
יוני הסתכל על הציפור עם הקוקו הלבן על גבה. ואז הביט שוב על הכלב השחור בחלון ראווה. "הבין, אבא" אמר "רציתי קוקי. ועכשיו קיבלתי אותו."